Daha önce islamın en zayıf halkasının kadınlar olduğunu düşünürdüm. Erkekler karşısında zayıf cins olarak görülmelerinde, erkeklerle kadınların ayrı sosyalizasyonunda erkeklere özellikle cinsellik konusunda neredeyse her şeyin mubah, kadınlara haram olmasında, şeriat hükümlerinde mahkemelerde kadınların şahitliğinin kabul edilmemesinde ya da iki kadının şahitliğinin bir erkeğinkine eşdeğer olmasından dolayı bunu düşünürdüm. Bunun yanı sıra AKP'nin arka planda bir kadın partisi olduğunu da gözden kaçırmamak gerekirdi. HDP'de kadınlar görünürdedir, AKP'de arka plandadır ama önemli fonksiyonları vardır. AKP'nin mahalle çalışmalarını yürüten kadınlardır.

Bu konuda fikrimi değiştirdim. İslamın en zayıf halkası kadınlar değil eşcinsellerdir. Bu konuda çok zayıflar ve tam anlamıyla ikiyüzlüler.

Osmanlıda eşcinselliğin yasal olduğunu, sarayda haremin yanı sıra genç oğlanların da bulunduğunu biliyoruz. Toplumda da benzer durum vardı, eşcinsellik bırakın suç olmayı, normal kabul ediliyordu. Bu konuda o kadar çok yazı, oğlanlar üzerine yazılmış kasideler var ki, örnek göstermek gerekmez.

Bir yandan Osmanlı'nın devamı olduğunu söylemek ama ondan işine geleni almak ve orada normal sayılan eşcinselliği lanetlemek bilerek yapılan bir saptırmadır.

Dahası, Kuran Kurslarında ve değişik cemaat okullarında küçük erkek çocuklarına tecavüz edildiğini defalarca okuduk. Bunlar basına yansıyanlardır, duyulmayanlar çok daha fazla olmalıdır. Bunların anlayışına göre tecavüz edenler eşcinsel olmuyor anlaşılan!

Diyanet İşleri Başkanı'nın eşcinsellere yönelik açıklamasından sonra eşcinseller tarafından karşı açıklama yapılmış: "Birlikte olduğumuz din adamlarını ve politikacıları açıklarız."

Doğrusu çok iyi olur.

Bir şeye yaramaz, biliyorum, kafa değişmez ama bunlardaki çifte ahlak anlayışı bir kere daha gösterilmiş olur.

Eşcinsellik toplumda eskiden beri vardı. Bütün toplumlarda vardır, bizde de Osmanlı'nın devamı olarak özellikle olacaktır. Toplumun bir kesiminde bunlara karşı dışlayıcı anlayış özellikle Gezi'den sonra değişti. Gezi'de militanca mücadele ettiler ve bir de her yıl –yasaklanmazsa- yapılan festivallerle kendilerini görünür kıldılar.

İnsanların cinsel hayatına karışmamak anlayışı giderek yaygınlık kazandı. Önemli olan karşılıklı rızadır ve çocuk yaşta olmamaktır; gerisi kimseyi ilgilendirmez. Çocukların şu veya bu şekilde istismar edilmesine kesinlikle karşı olmak gerekir, yaşı büyüklerin aralarındaki ilişki ise kendilerini ilgilendirir.

Sorun eşcinselliği desteklemek değildir, bunu insanların özel sorunu çerçevesinde görmektir. Çok sayıda kişi geçmişte kesin karşı olduğu ve yanlış olarak "hastalık" olarak gördüğü eşcinselliğe yönelik tutumunu değiştirdi ama bunun bir bölümü görünürdedir ya da tutum değişikliğini içselleştirmedi. Bunun yapılması gerekiyor.

Konunun politik olarak ayrı bir önemi bulunuyor. İslamda eşcinsellik yaygındır, en güzel örneği de Osmanlı'daki durumdur. Neymiş, eşcinsellik Allah'a karşı gelmekmiş ya da Allah'ın cinslere biçtiği rolü değiştirmeye kalkmakmış.

Bunu Osmanlı'ya anlatmanız gerekirdi.

Ek olarak küçük erkek çocuklarına tecavüz eden dini bütünlere de anlatmanız gerekir.

Sadece pasif eşcinsellik olmaz ki, birilerinin aktif olması gerekiyor; öyle değil mi?

Pasif olan eşcinsel de, aktif olan başka bir şey midir?

Aziz Nesin yıllar önce adını hatırlamadığım bir yazısında pasif ve aktif eşcinsellik ayrımı yaparak bunu belirtmişti.

İki taraf da eşcinseldir.

Kiliselerde papazların küçük erkek çocuklarını cinsel olarak istismar etmesi son yıllarda yoğun olarak ortaya çıkmaya başladı, o kadar ki Vatikan açıklama yapmak zorunda kaldı. Bu durum yeni değil, yüzyıllardır sürüyor; şimdi farklı olan daha fazla olayın duyulmasıdır.

Benzeri cami ve imam hatip hocaları, tarikatçılar için de geçerlidir.

Aktif eşcinsellikleri eskiden beri vardı, şimdi değişik olan daha fazla duyuluyor olmasıdır.

Aklıma yaklaşık 20 yıl önce sosyal psikoloji dersinde yazdığım bir ödev geldi. Hangi bağlamda örnek göstermiştim hatırlamıyorum, sanırım çifte ahlak konusuydu.

O yıl Köln'de her yıl yapıldığı gibi eşcinseller yürüyüşü yapılmış ve konvoy Türk gençlerinin saldırısına uğramıştı. İlginç olan sadece Türk eşcinsellerine saldırılmasıydı. "Herkes olabilir ama Türkten eşcinsel olmaz" anlayışı…

O saldıranların kaç tanesinin erkek sevgilisi olmuştur, araştırmak gerekirdi…

2000-2005 yılları arasında Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS)'in Frankfurt il yönetiminde bulundum. Her yıl yaz aylarına doğru kentte Christopfer Street Day yapılırdı. Eşcinsellerin gösteri günü olarak kabul edilen bu gün başka kentlerde de yapılır. Parti her yıl stand açardı, kimse de garip karşılamazdı. Yönetim kurulunda bir kişi dışında kimse eşcinsel değildi ama

onların dışlanmalarına karşı çıkmak için eşcinsel olmak gerekmiyordu.

Almanya'da eşcinsellik yıllardan beri normal kabul edilmekle birlikte dışlanma yok denilemez.

Bu insanlar –kadın ve erkek- kendilerini göstersinler, taleplerini duyursunlar…

Normal olan da buydu…

Burada TKEP Almanya Parti Komitesi'nde yapılan bir tartışmayı anmadan geçemeyeceğim. Konu nereden buraya gelmişti hatırlamıyorum. Bir arkadaş eşcinsellerin parti üyesi olup olamayacaklarını sormuştu. Ben de "Parti tüzüğünde parti üyesi olmanın şartı olarak programı ve tüzüğü kabul etmek, organlardan birinde çalışmak ve partiyi maddi olarak desteklemek yazar; başka bir şey yazmaz, demek ki olabilir" demiştim.

"Ama olur mu yoldaş?" demişti.

Ben de "Diyelim eşcinselliği nedeniyle üyelik başvurusunu reddettik, 'neye dayanarak reddediyorsunuz?' derse, ne cevap vereceğiz?" demiştim.

Tüzükte adamın veya kadının (kadın eşcinseller de var, Osmanlı sarayında lesbiyenlik üzerine sayısız anlatı vardır) cinsel yönelimi üzerine belirleme bulunmadığına göre, diğer şartları yerine getiriyorsa, kabul etmek zorundaydık.

Böyle bir başvuru olmadı, orası ayrı, ama olsaydı sadece bu gerekçeyle reddetmek mümkün değildi.